

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MEGJELNIK HETENKÉNT EGYSZER:
szombaton és egyes rendki-
vüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlevéltár (városház,
földszint 7. sz. lde küldendők
a kéziratok.

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállalat
irodája. lde küldendők
az előfizetési díjak és hirde-
tések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: VECSEY IMRE. ♦♦ Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS.

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

A virilizmus reformja.

Irta: Lukács Ödön Nagyvárad t. j. f. város tanácsosa.
(Folytatás.)

A legrégebbi időkben demokratikus alapokon volt szervezve a vármegye, melynek hatósága területén mindenkire egyaránt kiterjedett. A XV. században a közgyűléseken, főleg a szolgabírák választásában a nem nemesek is részt vettek. „Nobilis et ignobiles ac elterius cujuscunque status et conditionis homines.“ (I. Korbulyi M. Közjog). A XV. század végével azonban már a törvényhatósági közéletből kiszorították a nem nemes lakosság s majdnem négy századon keresztül a törvényhatóság csak a nemesek gyűlékezete volt. Törvényes intézkedések állítottak gátat a nem nemes közszereplésének s a közügyek intézésének gondját principaliter a nemesekre hárították, szólnán az 1723. évi LVI. t.-cikk a következőképpen: „Supremi comites politicorum et publicorum negotiorum curam sibi principaliter comissam habeunt.“ A XV. században megállapított törvényhatósági szervezetet századokon keresztül nem is bolygatják s csak az 1790. évi törvényhozás kezd a közigazgatás fejlesztésével foglalkozni, mert a törvényhatósági institúció az egymásután következő századok viszonyaival — egyetemleg a fejledező kor kívánalmaihoz képest sok változáson ment keresztül s így a törvényhozás úgy érezte, hogy annak tovább fejlesztése s rendezése szükséges.

Az 1790. évi törvényhozás ki is küldött egy bizottságot, feladatául tűzvéni ki ezen kérdés tanulmányozását és megoldását.

Ezen bizottság működésének eredményét azonban az idők viszonyai megghusították s így a rendezés előkészítése 1825–27-ben a törvényhozás újabb gondoskodásának tárgyává lett.

Az ébredező nemzeti szellem azonban első sorban és főképen az államszervezet reorganizációját követelte, a reformeszmékkal telített közéleti levegőben az országgyűlés a helyhatósági és megyei szervezetek lényegében való bolygatását nem tartotta opportunusnak s ez az oka annak, hogy az akkori törvényhozás irányzatát jellemzően a megyék hatáskörének körülírását és meghatározását ez az országgyűlés is mellőzte.

Az 1840–1843 4-iki országgyűlésen hozott újabb törvényhozási intézkedések, névszerint a birtok és hivatal képességnek a nem nemesekre való kiterjesztése stb. már égetően szükségessé

tették a megyei institúció újra szervezését, azonban az akkori hazai viszonyokban keresendő indokok folytán a várakozó igények ekkor sem nyernek kielégítést.

Az országgyűlés regulatív működésének ily irányu meddősége már arra késztet egynehány vármegyét, hogy a partikularis jogalkotás terére lépve, az ugynevezett tisztesbeknek szavazati jogot adjanak s így igyekezzenek a törvény és megyei rendszer hiányain segíteni.

Ami azonban az eddigi törvényes intézkedések folytán csak sürgős volt, azt az 1848-iki törvényhozás már halaszthatatlanná tette. Az 1848-iki törvényhozás ugyanis rendi alkotmányunkat képviselőivé alakítván át és a parlamentáris felelős kormányt hazai institúciónak sorába felvevén, a megyei intézmények azelőtti alapján való fennállása lehetetlenné vált.

Igyekezett is az 1848-iki törvényhozás ideiglenesen a megyék szervezetét legáltalánosabb vonásokban az új alkotmányos alakulással összhangzásba hozni, de ez ügyben tett törvényes intézkedései határozottan csak az ideiglenesség jellegét viselvén magukon, a végleges rendezés a következő törvényhozásnak lett fentartva. A közbejött események azonban megghusítják a feladatnak teljesítését és így azon ideiglenes intézkedések, melyek által az 1848-iki törvényhozás csak a legkiáltóbb hiányokon igyekezett segíteni, egész az 1870. évig fennmaradtak.

Miután a csak egy rövid átmeneti időre alkotott törvényhozási intézkedések az alkotmányos és ezzel együtt a megyei és városi törvényhatósági élet újrakelésével elégteleneknek bizonyultak, az 1869-ik évi törvényhozás nem tért ki többé a törvényhatóságok rendezése elől.

Működésében az az irányelv vezette, hogy egyfelől ne hagyassék számitáson kívül nemzetünknek ezen törvényhatósági intézmény iránt tanusított ragaszkodása, máfelől pedig vétessenek figyelembe mindazok, amiket a fejledező kor követelményei és az 1848-ban történt alkotmányos alakulással beállott új helyzet megkivánnak.

Arra törekedett, hogy az 1848. év előtti létezetel és az 1870. évig lényeges változtatásokkal fentartott megyei institúciót a kor igényeihez átformáltsa, fentartva belőle azt, ami fentartható, megváltoztatva azt, ami a változott viszonyoknál fogva többé nem életre való. Az ország egységes fejlődése és a jó adminisztráció szempontjából

tehát egy oly intézményről gondoskodott, amely a nemességet, mint a megyei közönség egyedüli alkatrészét képező testületét, a megváltozott társadalmi, birtok- és hitelviszonyoknak megfelelőleg pótolja.

Ezen gondoskodás hozta létre a virilizmus intézményét.

Az 1869. évi országgyűlés intenciója szerint ugyanis a megye ügyeit végző testület oly elemekből állítandó össze, melyek a megyei érdekeket valósággal képviseljük s ezen testületben oly elemek részére biztosítsák a tulsúly, melyek a reábizott teendők és különösen az adminisztráció ellenőrzésére képesek legyenek s melyek a jó és lehető ileső adminisztrációban első sorban lévén érdekelve, elvárhatni tőlük, hogy idejüket a közügynek szenteljék.

Ez az alapja a törvény II. fejezetének, mely a törvényhatósági bizottságok alakításáról szól.

Az 1870. évben megalkotott törvényhatósági szervezet a mostani időkig nem kifogásoltatott, sőt mint a nemzeti jogfejlődésnek szülötte, a nemzeti közérzületben, közfelfogásban eddig a leg-hathatósabb pártfogóra, támogatóra lett.

A modern haladás s az ennek hatása alatt bekövetkezett azon állampolitikai törekvés, amely a politikai jogok kiterjesztésére irányul, azon meggyőződést kezdi megérlelni, hogy törvényhatósági szervezetünk eddigi összeállítása nem felel meg többé a modern kor követelményeinek, különösen a kiterjesztett politikai jogokon alapuló parlamentáris kormányzat postulatumával lesz összeférhetlen.

Az egyes politikai faktorok által inaugurált nézetekkel szemben azonban tartózkodólag kell viselkednünk s a tetszetős jelszavak kedvéért az objektivitás terét el nem szabad hagynunk.

Miként azt már fentebb kifejtettük, nekünk nem általános kulturállami sablonok után kell törekednünk, nem más államok intézményeivel huzott paralellákat kell követnünk, de helyhatósági intézményeink megteremtésénél a speciális magyar viszonyokat kell tekintetbe vennünk.

A mi hazai viszonyaink pedig ma még nem engedik meg a demokratikus elvek minden irányban való érvényre jutását. Általános kulturális fejlettségünk ma még, sajnos, nincs azon a fokon, hogy helyhatósági érdekképviselőtünknel a vagyont, mint az általános kultúra és civilizáció tökéjét, teljesen nélkülözhetnénk.

Törvényhatósági szervezetünknek a virilizmus eltörlésével járó radikális reformja tehát nem tartana lépést a nemzeti fejlődéssel s az eddigi kipróbált jogintézményekből nőne ki, azon afféle fattyuhajtás volna, amely a nemzeti létünkkel összeforrott törvényhatósági institucióink el-sorvasztásához vezetne.

A virilizmus teljes eltörlését tehát nem helyeseltjük és annyival inkább nem, mivel ezen intézmény elve és célja, valamint a népképviselői alkotmány postulatumai között áthidalhatatlan ellentétet nem látunk fenforogni.

A választottakból és a legtöbb adófizetőkkel összeállított törvényhatósági szervezetben meg-

közelítőleg fellelhetők mindazon ismérvek, amelyek a speciális hazai viszonyaink mellett és a törvényhatóság hivatásának figyelembe vétele után helyi intézményeinek megalkotásánál népképviselői alkotmányunk folytán demokratikus felfogás mellett joggal érvényre emelendők.

A mostani törvényhatósági bizottságunk — ugyanis a jelenlegi szervezetében nem egy eler nyedésnek kitett organum, hanem egy szabadon mozgó, kellő rugékonysággal bíró, az időnkénti megújulás csiráját magában hordó egészséges helyhatósági testület, amely a saját belügyei önkormányzatára és az államigazgatásnak közvetett kezelésére joggal hivatott és pedig annyival is inkább, mert aránylag csekély vagyoni kvalifikáció alapján, társadalmi, vallási vagy nemzeti különbség nélkül e hon minden polgára előtt az is nyitva áll, hogy a virilisek közé léphessen, miután az egyének egy része évről-évre változás alá jön, nem mondható a virilizmusról az sem, hogy ezáltal egy kiváltságos osztály állíttatnék fel s ezáltal az exkluzivitás jellegét hordaná magán.

De nem helyeseltjük a virilizmus teljes eltörlése akkor sem, ha azon jogokat és köteleket vizsgáljuk, amelyek a törvényhatóságra ruháztatnak, azaz figyelembe vesszük a törvényhatósági ügykört.

A régi magyar törvényhatóságok hatáskörébe utalt ügyeknek szabatos meghatározását törvényeinkben nem találjuk. Akadnak ugyanis egyes törvények, amelyek a törvényhatóságok köteleit regula alá vonták, így például honvédelmi tekintetben, azonban a jogok és kötelek legnagyobb részben a szokásos jogon alapultak és ezáltal szentesítették.

Ezt bizonyítja az 1723. évi LVIII. törvénycikk is amidőn azt rendeli, hogy „Omnia Comitatum megotia palam publice et debita cum moderatione petraentur“, azt azonban sem előzetesen, sem utólag meg nem határozza, hogy melyek hát azon közügyek, amelyek mérséklettel tárgyalandók.

Az 1825—7-iki VIII. törvénycikk is mellőzi a törvényhatóságok hatáskörének meghatározását s elégnék talál az indokolásban csak annyit kifejezni, hogy a „megyéknek törvényes hatósága a megyegyűlési tárgyalások nyilvánosságán, a megyei rendeknek mindenkor akadálytalan gyülekezési szabadságán s a törvényeknek egyedül megyei közegek által történhető végrehajtásán alapulván, hivatásukhoz tartozik mindazok iránt, melyek az egész országot és különösen a megyei közérdekeket illetik, de még a törvény rendes útjára nem tartozó magánjogi ügyek iránt is a gyűléseken szabadon tanácskozni és más hatóságokkal levelezni, — költségeik fedezéséről gondoskodni és saját tisztviselőiket főispáni kijelölés mellett szabadon választani.“ (Szögyény-Marich László 1870. július hó 30-án mondott beszéde.)

Ez az ugyszólván szokás által megszabott s a közigazgatási élet naponkint megújuló jelenségei által hova-tovább mindinkább kitágított hatáskör utóbb annyira kibővült, hogy nemesak a büntető jurisdikció, de nagyrészen a magánjogi

ügyek is a megyei hatóságok hatáskörébe vonat-
tak. Ennek folytán a magán- és közérdekeltség
oly számos ügye került a törvényhatósági fóru-
mok elé, hogy az érdekképviselő az adminisztrá-
cionális ügyek igen jelentékeny részét tette ki,
az a megyei intézménnyel összenőtt s jelen alak-
jában attól nem is szeparálható többé.

Az 1867. évtől keletkezett törvények kezdet-
ték csak egyfelől a törvényhatóságok hatáskörét
megnyirbálni, másfelől a közigazgatási hatóságok
hatáskörét törvényileg szabályozni. Így a megyei
hatóságok a törvénykezés alól felmentettek, a tör-
vényhatóságok területe szabályoztatott (1876.
XXXIII., 1877 (I.) a gyámsági és gondnoksági ügyek
rendeztetek (1877. XX.), a megyei mérnöki állá-
sok megszüntetettek (1877. XXIV.), a megyék ház-
tartása szabályoztatott (1883. évi XV. t.-cikk stb.)

(Vége következik.)

A gyümölcs pusztító.

Az országos gyümölcs- és szőlő-kiállításán tett
megfigyelések arra a szomorú tényre engednek kö-
vetkeztetni, hogy az idén az ország minden részében
rendkívül sok volt a féreg, mert, sajnos a legszebb
gyümölcs között is akadt egy-egy férges. Ez a szo-
morú tény ismételt hangosan és sürgetőleg köve-
teli, hogy a férgek pusztítására országszerte meg-
tegyünk mindent, amit a tapasztalat, a tudomány
jónak ismert föl. Nem a törvények szigorítását kell
szorgalmazni, hanem a szerzett tapasztalatoknak men-
tül szélesebb körben való legerélyesebb terjesztését.
Különösen egyet kell minden gyümölcsstermesztőnek
szívére, lelkére kötni, a legtermészetesebb szövetsége-
seinek, ingyen munkásainak védelmezését: a rovar és
féregirtó madarak védelmét.

Ezek az ingyen munkások az apró éneklőmada-
rak, az odulakó apró szárnyasok, a cinegék, a fát
kopácsoló harkályok, a pacsirta és rokonai, a füle-
mülék és poszáták, a fecskék és még egy egész sereg
más mindenféle nagyobb, apró madár.

Ezeket a madarakat fogadjuk védelmünkbe, gon-
dozzuk őket, amennyire tudásunk engedi, biztosítva
számukra megfelelő buvóhelyet, fészkelőket, készítvén
fészkelő ültetvényeket; akasszunk ki gyümölcsöseink-
ben mesterséges fészkeket, hogy hozzánk szoktassuk,
hogy azokban fészkelvén, fiókákat neveljenek s ker-
tünk kedves munkásaivá legyenek és amikor beáll a
kemény, a dermesztő hideg tél, alkalmazzunk alkal-
mas etetőket, hogy ne legyenek kénytelenek nyomo-
rogni, amidőn a nagy hó és hideg miatt képtelenek
a munkájukra, — de ami legfontosabb, szervezkedni
kell minden vidéken az okszerű védelmükre.

Igaz, egy-egy lelkes ember is sokat tehet ez ügy-
ben, de az egyesült erő csodákat tud művelni. Van
nekünk az ország szívében egy egyesületünk, az Orsz.
Állatvédő Egyesület (Budapest, IX., Ernő-utca 11—13.),
amely szívesen ad utbaigazítást, fölvilágosítást min-
den hozzáintéztett madárvédelmi kérdésben.

Szolgál tájékoztatóval a vidéki állat- és madár-
védőegyesületek alapításához, a mesterséges fészkek-
odvak alkalmazásához (Csörgei Titustól), hasznos
gazdasági utmutatóval a téli etetőkre és a madárvé-
delemre.

Mindezeket érdemes áttanulmányozni annak, aki
gyümölcsöséből a férgeket olcsón akarja kiirtani. Ahol
az apró madarak a fák lombjai között, a gyíkok és
bekák a fűben és virágok között tanyát ütöttek, —
ahol a permetezővel résen áll a gazda, ott a gyü-
mölcsösben nagyon megritkul a léleg s ha mégis van
féreg, az csak bizonyára azért van, mert még mindig
kevés a szomszédban, a környéken az ingyenmunkás
madársereg.

Nem akarok számadatokkal előhozakodni s bizo-
nyítani, hogy egy apró-bogárságot pusztító madárka
mennyi kártékony gyümölcsrontó férget semmisít
meg, azt a tudományos madárvédelem már sokszor
fényesen megmutatta, — csupán egyszerű összehason-
lító gyakorlati megfigyelésre hívom föl a figyelmet.
Tessék csak utána járni s megtudakolni, hogy miféle
tapasztalatokat szereztek ott, ahol mesterséges fészek-
odvakban sikerült helyhez kötni a legjobb féregpusz-
tító madárkákat, a cinegéket. Bizonyára csak az elis-
merés hangján fognak nyilatkozni.

Itt lévén azonban most a tél a maga egész zor-
donságával, amelytől még az ember is retteg, itt az
ideje, hogy ebben a szorongató időben ingyenmun-
kásainknak is segítségére siessünk. Könyörüljünk meg
egy kissé rajtunk. Állítsunk föl a számukra etetőket,
ahol könnyen hozzá férhetnek. Nem sokat kívánnak
e néma kis szenvedők, néhány napraforgó (tányéricsa)
rózsáját, valami tökmagot, dióhulladékot, egy kevés
töreket, rostaaljat, kiszáritott husmorzsákat, maggal
kevert zsiradékot, hullott gyümölcsöt, mind lehet
nekik szórni, vagy az ablak elé állított etetőre, etető-
házikóba, rekeszes etetőbe, korongos etetőbe, vagy a
póznára föltüzdelte tányérrózsára. Nem sokba kerül
mindez, csupán egy kis jóakaratra. Az ember számító,
mindent bizonytalanságból tesz, valami haszon re-
ményében. Az ember hasznáért termeszt a gyümöl-
csöt s midőn ezt meg kell védeni, szólaljon meg az
önössége is és táplálja az égi madarakat akkor, amidőn
a zord tél megnehezíti az életük módját, hogy el nem
veszvé, amidőn a természet újra ébred, teljes erővel
szolgálgják a mi önzésünket.

Hirek.

— **Jóváhagyott alapszabály.** A belügyminiszter
a debreczeni gazdakör alapszabályait helyben-
hagyta.

— **A képkiallítás.** A debreczeni Műpártoló Egye-
sület kiállítására mintegy 60 művész jelentkezett
műveivel. A tárlatot az idén is képsorsolás fogja
befejezni. A műpártoló egyesület mindent elkö-
vet, hogy a kiállítás minél fényesebben sikerüljön.

— **Szatmár és Nagykároly.** A szatmáriak a
napokban bizottságilag jelentek meg a kormány
tagjainál avégből, hogy a megyeszékhely Nagy-
károlyból helyeztessék át Szatmárra. A küldött-
séget előbb a miniszterelnök, azután a belügy-
miniszter fogadta. A szatmáriak azonban egyik
minisztertől sem kaptak biztató választ, amiből
az következik, hogy a székhely ezentul is Nagy-
károly marad.

— **Arcképes igazolványok betérjesztése.** Felhi-
vom a féláru vasuti jegy váltására igényjogosult vá-
rosi tisztviselőket, hogy arcképes igazolványukat meg-
hosszabbítás végett — egy korona kezelési illetékkel
együtt — folyó évi december hó 1-éig a hivatalos

órák alatt a polgármesteri hivatalba szolgáltatassák be.
Polgármester.

— Angol szaklap a magyar Alföldről. A *The Field* című előkelő gazdasági szaklap hosszaba közleményt hoz a nagy magyar Alföldről. Fejtegeti, hogy a magyar Alföld gazdáinak elég nehezen kell küzdeni a szélsőséges éghajlattal, a csapadék egyenlőtlen eloszlásával, a nyári szárazsággal. Azt a nagy kultur munkát, melyet az ország az Alföld ármentesítése és vizeinek szabályozása érdekében végzett, teljes fontosságában méltatja. Kiemeli azonban a szükségét annak is, hogy a munkát tovább kell folytatni a víz hasznosítása érdekében és az öntözést az alföldi gazdálkodás életbevágó kérdésének mondja. Tudomása van arról a nagy munkáról, melyet a földművelésügyi kormány az új vízberuházás keretében a vizek gazdasági és ipari hasznosítása érdekében indított meg. Az alföldi magyar gazdák szorgalmáról és kitartásáról elismerően ír. De nagyon kifogásolja a közlekedési viszonyokat, a birtok megosztását, valamint a helyenkint elmaradt gazdálkodási módokat.

Hajdu vármegye és Debreczen sz. kir. város főispánja.

339—1908. vrs.

Pályázati hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város törvényhatósági bizottságának folyó 1908. évi december hó 17-ik napján tartandó tisztújító közgyűlésén a városi tisztikar azon tagjainak állásai, akiknek 6 évre terjedő megbízatása az 1886. XXI. t.-c. 79. §-a rendelkezései szerint folyó év december hó 31-ik napján lejár, e naptól számítandó további hat éves időszakra, választás útján fognak betölteni.

Ezek a tisztviselői állások a következők:

1. Polgármester, fizetése 7000 kor., lakbérére 1000 kor., 1000 kor. szem. pótlék.
2. Főjegyző, fizetése 4400 K, lakbérére 800 kor.
3. I. Tanácsnok, mint árvaszéki elnök, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
4. II. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
5. III. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
6. IV. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
7. V. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
8. VI. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
9. VII. Tanácsnok, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor.
10. Főügyész, fizetése 4000 kor., lakbérére 600 kor., 1000 kor. irodai átalány.
11. Alügyész fizetése 2000 K, lakbérére 400 K.
12. I-ső aljegyző fizetése 2600 korona, lakbérére 400 korona.
13. II-od aljegyző, fizetése 2400 kor., lakbérére 400 kor.
14. III-ad aljegyző, fizetése 2200 kor., lakbérére 400 kor.
15. IV-ed aljegyző, fizetése 2200 kor., lakbérére 400 kor.
16. I. Árvaszéki ülnök, fizetése 2800 kor., lakbérére 500 kor., 800 kor. működési pótlék.

17. II. Árvaszéki ülnök, fizetése 2800 kor., lakbérére 500 kor., 800 kor. működési pótlék.

18. Közgyám, fizetése 2200 korona, lakbérére 400 kor.

19. Mátai biztos, fizetése 1600 kor., természetbeli lakás és 600 kor. lótartási átalány.

20. Házipénztárnok, fizetése 2800 kor., lakbérére 500 kor.

21. Gyámpénztárnok, fizetése 2200 kor., lakbérére 500 kor.

22. Adópénztárnok, fizetése 2400 kor., lakbérére 500 kor.

Hasonlóképp választással lesznek ugyanakkor betöltendő a segéd- és kezelő-személyzet létszámában választással életfogytiglan betöltve levő állások közül azok, amelyek a tisztújítás folyamán más állásokra való megválasztás által esetleg megüresednek.

Felhívom azokat, kik a felsorolt, vagy utóbb említett állásokra pályázni kívánnak, hogy elméleti és gyakorlati képzettségüket igazoló okmányokkal kellően felszerelt pályázati kérvényeiket hozzám, mint a kijelölt választmány elnökéhez folyó évi december hó 12-ik napjának délutáni 5 órájáig nyujtsák be.

Együttal figyelmeztetem a pályázókat a következőkre:

1. A polgármesteri, fő- és aljegyzői állásokra pályázók az 1883. I. t.-cz. 5. §-ának VI. pontja szerint az eme törvénycikk 3. §-ában meghatározott elméleti képzettséget, a tiszti fő- és alügyészi, valamint az árvaszéki elnöki és ülnöki állásokra pályázók az idézett t.-c. 5. §-ának VIII. pontjában megállapított képzettséget tartoznak kimutatni. A házi gyám- és adópénztárnokokra nézve az idézett t.-c. 18. §-ában, az üresedésbe jöhető segéd- és kezelő személyzet létszámába sorozott állásokra vonatkozólag pedig szintén az idézett törvénycikk 19. §-ában megszabott képzettség kimutatása kívántatik.

Azokra nézve, kik a fentebb felsorolt minősítést kimutatni nem képesek, de az 1883. I. t.-c. hatályba léptekor már szolgálatban voltak, eme t.-c. 34 §-ának rendelkezései az irányadók.

A város szolgálatában levő és jelenlegi állásukra pályázók minősítésük igazolására nem köteleztetnek.

2. A pénztárnokok a város szerv. szab. 115., 143. és 145. §§ ai szerint két évi fizetésüknek megfelelő tiszti óvadékot tartoznak letenni.

3. A jelenleg érvényben levő városi szervezeti szabályzatban megállapított fizetéseket a törvényhatóság az új szervezeti szabályzatban — mely jelenleg a m. kir. belügyminiszterium felülbíráltása alatt áll — újból rendezte, azokat emelte, de a törvényhatóságnak ezen rendelkezése még nem jogerős.

Belügyminiszteri jóváhagyás esetén a megválasztott tisztviselők és alkalmazottak a jogerősen megállapítandó új fizetésekre tarthatnak igényt.

Debreczen, 1908 nov. 26. napján.

Wespémy Zoltán,
főispán.